

— Kedves férjem, kész az ebéd!

Tabi László:

Daliás idők

SZEMÉTÜZÖN
(Bibliai történet)

És az Úr látván, hogy Budapest népe bűnös, elhatározta, hogy eltünteti őt a föld színéről. És megnyitotta a szemét csatornát, és 40 nap és 40 éjjel özönlött a szemét a pesti utcára. És lón este és lón reggel, és a szemét egyre csak áramlott.

És látván az Úr, hogy mi lesz Budapesttel, beidézte magához Noét és szólt eképpen:

— Vedd magadhoz két fiadat, és építs magatoknak bárkát, amit mondom. Mert mindenki elpusztul a szemétben, csak ti nem.

És lón este és lón reggel, és Noé vett egy bárkát készen a Párisi Nagyáruházban. És ekkor megint hívta őt az Úr, és ő megint elment.

— Láthatod, hogy a szemétár egyre nő, amint megmondám. Vegyetek hát magatokhoz minden élőlényből 2—2 darabot és szálljatok be bárkátokba, amint mondom.

És Noé hazasiétt és megmondta fiainak, amit az Úr parancsolt. És lón este és lón reggel és valamennyien elsiettek, hogy tegyék, amit az Úr megparancsolt.

És vettek magukhoz a bárkába két politikust.

És vettek még két valutaüzért.

És vettek még két lokálnót.

És vettek még két újjáépítési kormánybiztost.

És vettek vala magukhoz két igazoló bizottsági elnököt.

És vettek még két közmunkarendeletert.

És lón este és lón reggel és beszálltak a bárkába, mert a szemét már a nyakukig ért. Amint az Úr megmondta.

Negyven nap és negyven éjjel hánykolódott a bárka a szeméten és Noé már nagyon unta az egészet. És szót ekkor Noé az egyik politikushoz:

— Tégy a szájadba egy tegnapi A Reggel-t és menj ki, hogy megnézd: elapadt-e már a szemétáradat?

És lón este és lón reggel, de a politikus nem tért vissza, mert lapot alapított. És látta ebből Noé, hogy csillapodtak már a szemét hullámai, ezért hát megparancsolta mindenkinek, hogy a bárkát hagyják el.

És lón este és lón reggel és kiszálltak valamennyien a Belvárosban.

És az Úr ott volt és látta őket kiszállni, és monda nekik:

— Megmentettelek vala benneteket, most pedig hordjátok el a szeméteket.

És lón este és lón reggel és a szeméteket nem hordták el. És lón megint este és lón megint reggel és a szeméteket megint nem hordták el.

És az Úr két hét múlva

Se fülke, se telefon?

Telefonfülke címmel bíráló írás jelent meg lapunk szeptember 5-i számában arról, hogy Tarjánban egyetlen nyilvános telefonfülke van. Tekintve, hogy a lakásokba az alközpont elkészültéig nem lehet telefont szerelni, az egész telep ezen az egy telefonon találhat kapcsolatot klinikával, mentőkkel, tűzoltókkal, taxiállomással, hogy a sürgősebb és fontosabb dolgokat említsük csak.

Írásunk lényege az a kérdés volt, hogy újabb két nyilvános telefonállomás felszerelésével segítsenek a lakókon, hozzátevé: a meglévő egy telefon is ritkán üzemképes.

Azért summázzuk újból mondandóinkat, mert nem kaptunk megnyugtató választ dr. Hódi Istvántól, a Szegedi Postaigazgatóság igazgatóhelyettesétől.

Amit ír, nagyon elgondolkoztató. Az ugyanis, hogy a meglévő telefont — amely április 21-e óta van Tarjánban — áprilisban kétszer, májusban hétszer, júniusban háromszor, júliusban négyszer, augusztusban háromszor, szeptemberben — eddig — kétszer kellett megjavítani, s mindannyiszor szándékos rongálás történt! Mivel másnapként ellenőrzik a műszakiak a nyilvános telefonokat, előfordult, hogy a

városrész telefonvonal nélküli maradt. Jogos a posta kérése: a lakók ne legyenek közbölcsek a rongálók szemében! Ha rajtakapnak valakit, jelentsék fel. Más kérdés aztán, milyen ember lehet az, akinek abban telik öröme, hogy vandál módon kárt okoz. Hiszen ezekből az adatokból kiderül: szinte küzdöm a posta számára, hogy az egy telefont legalább biztosíthassa. A posta felmérése szerint havonta átlag 200 hívást mértek erről a készülékről — tehát nagy szükség van rá!

Íme, megírtuk, amit a posta kért, a vonal fenntartásának nehézségeit. De nem hallgatjuk el, hogy érdemi választ nem kaptunk lapunk olvasótáborától. „Újabb nyilvános távbeszélő-állomás létesítését a tarjáni új automata központ 1972-re várható üzembe helyezése után tervezem, a telep másik, Csillag tér felőli részén”. Szó szerint ez a mondat a válasz arra, amit cikkünk kért. Ebből az sem derül ki, hogy műszaki okai vannak-e az új nyilvános telefonállomások felszerelésének! S hogy se a lakásokba ne kerüljön telefon, se az utcára fülke három éven belül — ebbe változatlanul nem nyugodhatunk bele.

Visszafizetik a vendégnek

Augusztus 22-én írtunk egy győri levelezőnk írás alapján arról, hogy a Hági étteremben a menühöz nem kaptak meg a tortát. A menü tehát hiányos volt, a számla viszont teljes. Most választ kaptunk a Hági étterem vezetőjétől, Tóth Istvántól, aki elmondja, hogy bírálattunk helytálló volt. Az történt ugyanis, hogy a torta elfogyott, viszont ezt a felszolgáló a megrendelés felvételekor még nem tudta. A vendég szava tette azonnal és a tortaszület helyett — nagyobb értékű — más tésztát vagy gyümölcsöt ajánlott fel neki, amit viszont nem fogadott el. Helytelen volt viszont a felszolgálónak az az eljárása, hogy a teljes menü árát blokkolta és azt fizette ki a vendég. Ami az ételtek adagját illeti, az üzlevezető azt válaszolta, hogy az „az anyaghiány miatt megfelelő volt”.

Azt kérte tőlünk az üzlevezető, hogy adjuk meg a panaszos pontos címét és az árkülönbözetet visszatéríti

számára. Szívesen megadjuk, hozzátevé, hogy illet még úgyse hallottunk! Íme a cím: Szűnyogh Ferenc Győr, Tanácsköztársaság útja 43.

Kisaplanok huzat nélkül

— A jövő héten kapunk árut, akkor szíveskedjen érdeklődni.

— Kérem, mi nem árusítunk gyermekaplan-huzatokat.

— Már régen nem volt, ne is keresse, úgysem lehet kapni.

Ilyen és ehhez hasonló taláncokat kapnak a vásárlók, akik gyermekük paplanára huzatot keresnek.

Az üzletek vezetői a szükség szerint rendelkeznek a nagykereskedelemtől árut. Úgy tűnik azonban, hogy a boltosok nem kedvelik a kisebb paplanhuzatokat, mert egyszerűen nem rendelnek, pedig az eladóknak mindegy, hogy

mit csomagolnak be. Persze nem mindig az elárusítókon múlik, hogy sajnálkozva kell közölni a vevővel egyes áruk hiányát. De előfordul, hogy az ő gondatlanságuk miatt hiányzik a boltokból valamilyen árucikk.

A nagykereskedelmi vállalat raktárában a szegény kis huzatok gazdára várva halmozódnak a polcokon. Igaz, hogy nem sok, de néhány száz darab fehér és ugyanannyi színes huzat szívesen díszítené a „törpe” paplanokat, csupán a megrendelőknél kellene átcsalogatniuk a boltokba.

A. S.

Döntetlen a pincében

33.

Beküldte: Horváth Antal, Szeged, Hétvezér utca 57.

Először 1944 decemberében találkoztam a szovjet katonákkal. Budapesten laktam, ahol ebben az időben már nagyon nehéz volt a munkából hazajutni. Romokat, törmelékhalmozatot kellett kerülni, és a fegyverek is gyakran meg-megszóltak. Amikor az utam utolsó szakaszát tettem meg, legnagyobb csodálkozásomra egyetlen lövés sem hallatszott. De amikor beugrottam a lakóház kapuján, ismét folytatódott a lövéssorozat. Ennek értelmét csak később tudtam meg: sokan bizonyították és meg erősítették, hogy a szovjet katonák civilekre sohasem lőttek.

Estére a ház egész lakosága lement a pincébe. Nyolc óra körül egy szovjet katona nyitott ránk, oroszul magyarul szólt, de nem értettük, s én székkel kínáltam. Leült a kis asztal mellé, melyen egy sakk-készlet hevert. Főnyitotta a dobozt és kirakta a figurákat. Intett a vele szembe ülő lakótársnak, hogy játszani szeretne. Ő azonban nem merte vállalni a játszmát, engem tuskolt az asztalhoz.

Kint az utcákon élénk lövöldözés volt, de a katonát ez nem zavarta. Olyan nyugodtan játszott, mint akinek éppen most telt le a munkaidéje és egy kávéházban pihen.

Játék közben egy futó előnyt szereztem, de nem

merem nyeresre játszani, mert a katona ülésben ott hevert a géppisztoly. Végül döntetlen lett az eredmény, amivel mind a ketten igen meg voltunk elégedve. Ahogy kivettem a szavaiból, azzal magyarázta az eredményt, hogy aznap sokat ivott, és nem működik elég élesen a fantáziája. De majd holnap... mondogatta, újra eljön játszani.

Sajnos, a második partira köztünk sohasem kerülhetett sor, ő tovább ment a fronttal. Jöttek azonban újabb katonák, s ugyanilyen barátságosan viselkedtek. Az egyik tiszt még azt is megígérte, hogy kiterítette a pincésztalra a térképet és németül szépen elmagyarázta, hol áll a front, milyen a fővárosban a hadihelyzet.

Pár nap múlva a gödöllői fogolytáborba kerültem, ahol újabb tapasztalatokat szereztem a felszabadított emberiségéről. Sokszor láttam olyan jeleneteket, hogy egy-egy szovjet katona napi kenyéradagjával átmént az udvaron, körülveték a foglyok, ő pedig szétörte a kenyerét, egy darabot megtartott magának, a többi pedig átadta nekik.

Egyszer egy nagybajszú katona behívott az örszobába és kiadta a feladatot: gyűjtsák be a kályhába. Magamra hagyott, majd pár perc múlva két ősszemerék kockacukorral jelent meg, amit az ölembé tett. Ezzel a kincsel kísért. azután vissza a táborba.

Hat hetet töltöttem el egy vasútépítő munkásszázalóval, s megjártuk Örszentmiklóst és Nagymarost. Bárhova vezényeltek bennünket munkára, az emberek mindig jókedvűen tértek háza. Az egyik csoportot még moziba is elvitték a szovjet katonák és saját konyhájukon vacsoráztatták meg őket. Soha se-hoy nem éreztekkel velünk, hogy mi voltunk a fasiszta Németország legutolsó és leg-hűségesebb csatlósai. Amikor megbízatásunk lejárt, autókön haza is hozták bennünket.

Azóta sokszor elmondom elfogult vagy elvakult embereknek: ez a „verekedés” úgy kezdődött, hogy ők visszajöttök.

SZAMOS RUDOLF:

A maffia

SZEGEDI

(7.) TÖRVÉNY A MAFFIA KEZÉBEN

1943-ban a Missouri állambeli Kansas Cityben a rendőrség felfigyelt egy meglehetősen szövevényes ügyre. Már rég közismert volt, hogy a 20-as évek óta Al Capone ebben a városban leányvállalatot alapított, amely később önállósította magát. Az 1943-as esztendőben a rendőrség felfedte egy kábítószerkereskedő-hálózatot Kansas City-be vezető szálait. A város egyik szállodai szobájában a Kábítószeriroda (az Amerikai Szövetségi Nyomozó Iroda speciális részlege, amely a kábítószer-csempészet ellen küzd) rejtett mikrofont szerelt fel és ennek segítségével lehallgatta Antonio Lopiparo és Giuseppe Antinori, két ismert maffiatag beszélgetését és így a rendőrségnek lehetősége nyílt néhány kisebb gengszter őrízete vételére.

A Cosa Nostra azonban már sokkal korábban uralma alá hajtotta a várost. A polgárok emlékezhetnek még a „véres választás”-ra, amely 1934. március 27-én zajlott le, amikor is a gengszterek fekete Limousin-on járták a várost és egész sor politikai ellenfelüket agyonlőtték. Kansas City ez időben Tom Pendergastnak, közismert nevén Big Tomnak (az Öreg Tom) engedelmesskedett. Pendergast hajózási vállalkozó és egyidejűleg kereskedő volt. Úgy mellékesen a város demokrata klubjának elnökségét is kezében tartotta. Ő volt az, aki 1908-ban

a KANSAS CITY STAR fiatal szerkesztőjét felvette a klubba, és azután is védőszárnyai alatt tartotta. Ez a szerkesztő neki köszönhette későbbi karrierjét is. A szerkesztőt Harry S. Trumanak hívták.

Pendergast elég okos volt ahhoz, hogy felismerje: milyen jelentős hatalma van a Cosa Nostrának a gazdasági és politikai életben. Ezért szövetséget kötött a maffiával. Pendergast helyettese, Don Carollo, szintén bevonult a demokrata párt-hierarchiába. Azon a bizonyos, 1934-beli véres választáson minden Pendergast-ellenes szavazóval szemben a legfőbb maffiaműködésüket alkalmazták. Pendergast pártfogoltja, Harry S. Truman így került be óriási többséggel az amerikai szenátusba. A maffia készítette elő útját.

Még az évben Pendergast meghalt. A szenátor megjelent a pompás temetésen, és a koporsóra — hálája jelül — rátűzte a fekete gyászszalagját. Tom Pendergast utóda unokaöccse, Jim lett, aki Don Carollo helyére Charlie Binaggiót vette maga mellé.

A szövetség Truman és Kansas City-i demokraták között 1946-ig tartott. Ekkor Binaggio elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy a politikai élet magasabb régióba törjön. A választásokon Jim Pendergasttal szemben jelöltette magát. Kijelentéseiből, választási felhívásaiból, és a burkolt fenyegetéseiből meg lehetett állapítani, hogy a választásokat meghamisították. A hatóság hetvenegy személy ellen emelt vádat szavazócédula-hamisításért, az urnákat — mint bizonyítékokat — a Kansas City-i Igazságügyi Palota egyik alagsori termébe szállították be. Innen azonban a terhelő bizonyíték nyomtalanul eltűnt. A választási győztes Binaggio bandájának emberei ugyanis behatoltak az alagsorba és az urnákat, a szavazólapokkal együtt, ellopták.

1948-ban esedékessé vált a Missouri állam kormányzó székének betöltése Binaggio má-

régóta, mint tehetős kereskedő szerepelt a városban. Biztonsági ügynökség tulajdonosa volt, és számos egyéb üzem részvényese. Mint az első választási körzet főnöke, a Time Magazin szerint 30 ezer szavazatot tudhatott biztosan a zsebében. Így az állam parlamentjének negyven képviselői helye közül az egyikre biztosan számíthatott. Két demokrata volt: Missouriban, aki a kormányzó posztra áhítozott: Binaggio jelöltje Smith és egy bizonyos McCatrac. A McCatrac és Binaggio között lezajlott párbeszédet a későbbiekben a Kefauver szenátor vezetett vizsgáló bizottság előtt így rekonstruálták:

Binaggio: Neked ki kell lépned. East Sain Louis-ból a fiúk nem fognak téged támogatni.

McCatrac: Ha te úgy határozol, a játék — megítélésem szerint — végül a javamra dől el, akkor is, ha csak te támogatasz.

Binaggio: Úgy vélem, te lehetnél Missourii fő-államügyész.

McCatrac: Miért akarod, hogy én fő-államügyész legyek?

Binaggio: Nem vagyunk bizonyosak afelől, hogy Smith kezébe elegendő hatalom jut-e. Számolunk azzal, hogy te, amennyiben fő-államügyész leszel, mindenben támogatót törekveiseit és így a teljes hatalom a birtokunkba jut...

A Cosa Nostra-nak Smith választási kampányára százezer dollárjába került. A befektetés azonban megérte! A kormányzó és a fő-államügyész hivatalát védelenci foglalták el és ezzel a törvénytörő maffia kezébe került a törvény. A Kansas City-i demokraták a demokrata pártelnök, William Boyle tiszteletére a győzelem után uszonnát adtak és a fogadás tiszteletére méltó vendégei között, a maffia-gengszter oldalán, ült az Egyesült Államok elnöke, Harry S. Truman is.

(Folytatjuk.)